8 Nov., 2026 – 32nd Sunday in Ordinary Time

Wis 6:12–16; 1 Thess 4:13–18; Mt 25:1–13

8 నవంబరు, 2026 – సాధారణ కాలంలోని 32వ ఆదివారం (ఎ సైకిల్)

జ్ఞానము 6:12–16; 1 థెస్సలొనీకయులకు 4:13–18; మత్తయి 25:1–13

ప్రవేశిక

క్రీస్తునందు ప్రియమైన సోదర సోదరీమణులారా, నేటి సువార్తలో చీకటిలో చేతుల్లో దీపాలతో ఎదురు చూస్తున్న కొందరి చిత్రాన్ని మన ముందుంచుతుంది. ప్రభువైన యేసు మనలను కలుసుకోవడానికి వచ్చుచున్నారని ప్రేమతో, సహనంతో ఎదురుచూడడం క్రైస్తవ జీవితానికి హృదయం. మనం జీవితంలో దిశలేకుండా సంచరించేవారు కాదు; తన రాజ్యపు ఆనందంలోకి మనలను ఆహ్వానిస్తున్న వరుని వైపు ప్రయాణిస్తున్న యాత్రికులము.

సువార్తలోని జ్ఞానవంతులైన కన్యలు మనకు ఒక గొప్ప పాఠాన్ని బోధిస్తున్నారు. విశ్వాసం అనేది ప్రారంభంలో కలిగే ఉత్సాహం మాత్రమే కాదు; దీర్ఘమైన రాత్రులను కూడా సహనంతో నిలబెట్టే స్థిరత్వం. జీవితం ఎల్లప్పుడూ మన ప్రణాళికల ప్రకారం సాగదు. ఆలస్యాలు, నిరాశలు, బాధలు, అనిశ్చితులు ప్రతి మనిషి జీవితంలో భాగమే. అయినప్పటికీ ప్రార్థన, దానశీలత, నిరీక్షణ, నమ్మకంతో విశ్వాసపు దీపాన్ని వెలిగించి ఉంచాలని ప్రభువు మనలను కోరుతున్నాడు.

ఈ రోజు పవిత్ర పౌలు మనకు గుర్తుచేస్తున్నది ఏమిటంటే, మనం దుఃఖించినప్పటికీ నిరీక్షణ కలిగిన ప్రజలమని; ఎందుకంటే క్రీస్తు మరణాన్ని జయించాడు. మన జీవితాంతంలో మనం ఎదురుచూస్తున్న పునరుత్థాన ప్రభువు ఇప్పటికే ఇప్పుడు మనతోనే నడుస్తున్నాడు—దివ్యబలిలో, పవిత్ర గ్రంథంలో, ప్రార్థనలో, అలాగే ప్రేమతో చేసే ప్రతి కార్యంలోనూ,

క్షమాపణ మరియు సమాధానపరచుకునే ప్రతి సందర్భంలోనూ.

ఈ పవిత్ర రహస్యాలను జరుపుకోవడానికి మనలను సిద్ధపరచుకుంటున్న ఈ వేళ, మన విశ్వాసపు నూనె తగ్గిపోవడానికి అనుమతించిన సందర్భాలను, మన పశ్చాత్తాపాన్ని వాయిదా వేసిన సమయాలను, ప్రభువు రాకకు ఆతీ్మయంగా మేల్కొని సిద్ధంగా ఉండడంలో విఫలమైన సందర్భాలను క్షమించమని ప్రభువును వేడుకుందాం.

ప్రసంగం

ఒక చిన్న బాలుడు ఒకసారి అర్ధరాత్రి సమయానికి తన తండ్రి ఇంటికి రావాలని ఎదురుచూస్తూ కిటికీ దగ్గర నిలబడి ఉన్నాడు. తీవ్రమైన తుఫాను కారణంగా రైళ్లు ఆలస్యమయ్యాయి. గంటలు నెమ్మదిగా గడుస్తున్నాయి. అతని తల్లి ఎన్నోసార్లు, "వెళ్లి పడుకో. నాన్న వస్తారు," అని చెప్పింది. కానీ ఆ బాలుడు, "నేను ఆయన కోసం ఎదురుచూశానని నాన్నకు కనిపించాలి అంతే," అని జవాబిచ్చాడు.

చివరకు అర్ధరాత్రి సమీపంలో ఇంటి బయట కారు దీపాల వెలుగు కనిపించింది. వర్షంలో పూర్తిగా తడిసి, అలసిపోయి తండ్రి ఇంట్లోకి వచ్చాడు. కానీ అతని కంటపడిన మొదటి దృశ్యం ఏమిటంటే, చేతిలో దీపం పట్టుకొని ఇంకా మేల్కొని కిటికీ వద్ద తన కోసం ఎదురు చూస్తున్న తన చిన్న కుమారుడు. తండ్రి అతనిని ఎత్తుకొని, "నాకోసం నువ్వు మేల్కొని ఉన్నావా!" అని ప్రేమగా అన్నాడు.

ఆ చిన్న కథే నేటి సువార్త యొక్క ఆత్మను అద్భుతంగా తెలియజేస్తుంది. క్రైస్తవ జీవితం యొక్క హృదయం, తాము ప్రేమించే ఒక వ్యక్తి కోసం ఎదురుచూస్తున్న ప్రజల కథ.

నేటి సువార్తలో వరుని కోసం ఎదురు చూస్తున్న పది మంది కన్యల గురించి యేసు చెబుతున్నాడు. వారిలో

ఐదుగురిని జ్ఞానవంతులని, మరో ఐదుగురిని అవివేకులని పిలుస్తాడు. మొదట ఈ ఉపమానం కొంత కఠినంగా, భయపెట్టేదిగా అనిపించవచ్చు. అయితే ఇది ముందుగా ఒక హెచ్చరిక కాదు; అసాధారణమైన ఆనందవార్త. మన గమ్యం న్యాయస్థానం కాదని, ఒక వివాహ విందని యేసు చెబుతున్నాడు. మనం ప్రధానంగా తీర్పు కోసం పిలువబడినవారు కాదు; దేవునితో సాంగత్యంలోకి ఆహ్వానించబడినవారు. వరుని ఎదుర్కొనడానికి బయటకు వెళ్లడం మన పిలుపు.

యేసు కాలంలోని యూదుల సంస్కృతిలో పెళ్లికూతురి సహచరిణులలో ఒకరిగా ఎన్నుకోబడటం గొప్ప గౌరవం, ప్రత్యేకమైన వరం. వీరు వీధిలోని సాధారణ వ్యక్తులు కాదు. వరునితో కలిసి వివాహ విందులో ప్రవేశించడానికి ప్రత్యేకంగా ఎన్నుకోబడినవారు. అదే విధంగా మనలో ప్రతి ఒక్కరినీ దేవుడు ఎన్నుకున్నాడు. మన క్రైస్తవ జీవితం అనేది క్రీస్తువైపు నడుస్తూ చివరకు ఆయన రాజ్యానందంలో ప్రవేశించే ఒక పిలుపు.

అయితే ఈ సువార్తలో ఒక గంభీరమైన సందేశమూ ఉంది. ఆ ఐదుగురు కన్యలు వివాహ విందును కోల్పోయారు. ఎందుకు? వారు నిద్రపోయినందుకా? కాదు. పది మందీ నిద్రపోయారు. వరుని స్వాగతించడానికి నిరాకరించినందుకా? కాదు. వరుడు వచ్చాడనే కేక వినిపించినప్పుడు వారందరూ లేచారు. తేడా ఒక్కటే. వరుడు వచ్చినప్పుడు ఐదుగురు సిద్ధంగా ఉన్నారు; మిగిలిన ఐదుగురు సిద్ధంగా లేరు.

“మీకు ఆ దినమూ తెలియదు, ఆ గంటయూ తెలియదు. కాబట్టి మేల్కొని ఉండండి” అని యేసు ప్రతి తరంలోని క్రైస్తవులతో మాట్లాడుతున్నాడు.

ఈ ఆజ్ఞ అంటే మనం భయంతో జీవించాలనే కాదు. దాని అర్థం మనం జాగ్రత్తగా, విశ్వాసపూర్వకంగా, జ్ఞానంతో జీవించాలన్నది. జ్ఞానవంతులైన కన్యలు ఆలస్యం జరుగుతుందని ముందుగానే ఊహించారు. వారు దీర్ఘకాల నిరీక్షణకు తగిన విధంగా సిద్ధపడ్డారు.

ఇది ఎంతో ముఖ్యమైనది. ఎందుకంటే జీవితం చాలా అరుదుగా మన సమయ పట్టిక ప్రకారమే సాగుతుంది.

మనందరికీ ఇది అనుభవమే. వివాహాలు ఆలస్యంగా ప్రారంభమవుతాయి. విమానాలు ఆలస్యమవుతాయి. ప్రణాళికలు విఫలమవుతాయి. సంబంధాలలో ఉద్రిక్తతలు వస్తాయి. ఆరోగ్యం ఒక్కసారిగా మారిపోతుంది. మనం ఒక మార్గాన్ని ఆశిస్తాం; కానీ ఇంకొక మార్గంలో నడవవలసి వస్తుంది. కవి రాబర్ట్ బర్న్స్ ఇలా వ్రాశాడు: "మనుషులూ, చిన్న జీవులూ ఎంతో జాగ్రత్తగా వేసుకున్న ప్రణాళికలు కూడా చాలాసార్లు తలకిందులవుతాయి."

యేసు చెప్పిన ఈ ఉపమానం మన జీవితంలోని ఇదే అనుభవాన్ని ప్రతిబింబిస్తుంది. వరుడు ఆలస్యమవుతాడు. చీకటి మరింత గాఢమవుతుంది. ఎదురు చూపు ఊహించిన దానికంటే ఎక్కువకాలం కొనసాగుతుంది.

ఆ ఐదుగురు జ్ఞానవంతులైన కన్యల నిజమైన జ్ఞానం అసాధారణమైన తెలివి కాదు. వారి జ్ఞానం ఆచరణలో కనిపించిన స్థిరమైన సహనం. ఊహించని పరిస్థితుల కోసం కూడా వారికి సరిపడా నూనె సిద్ధంగా ఉంది.

ఒకసారి ఎవరో ఒక వృద్ధ సన్యాసిని అడిగారు: "సోదరా, ఇంకో పది నిమిషాల్లో మీరు మరణించబోతున్నారని మీకు తెలిసితే ఇప్పుడు ఏమి చేస్తారు?"

ఆ సన్యాసి మఠం ప్రాంగణాన్ని ఊడుస్తూనే ఉండి ఇలా జవాబిచ్చాడు: "నేను ఇదే విధంగా ఊడుస్తూ ఉంటాను."

అదే క్రైస్తవ జ్ఞానం.

ప్రసిద్ధ ఆధ్యాత్మిక గురువు మైస్టర్ ఎక్కార్ట్ ఒకసారి ఇలా అన్నాడు: "జ్ఞానం అంటే ఇప్పుడు చేయవలసిన పనిని సంపూర్ణ హృదయంతో చేయడం, దానిలో ఆనందాన్ని కనుగొనడం." ఆ జ్ఞానవంతులైన కన్యలు కూడా చేయవలసిన పనిని విశ్వాసపూర్వకంగా చేశారు.

ఈ రోజు మనం మనల్ని మనమే అడగవలసిన ప్రశ్న ఏమిటంటే: జీవితంలోని దీర్ఘమైన రాత్రుల్లో మన విశ్వాసపు దీపం వెలుగుతూ ఉండడానికి ఏమి కారణమవుతోంది?

మొదటి పఠనం దీనికి ఎంతో అందమైన సమాధానం ఇస్తుంది: "జ్ఞానం ప్రకాశవంతమైనది; అది ఎన్నడూ మసకబారదు."

బైబిలులో చెప్పబడే జ్ఞానం కేవలం మానవ తెలివి కాదు. జ్ఞానం అనేది మనలను నడిపించే దేవుని సన్నిధి. క్రైస్తవులమైన మనం ఈ జ్ఞానాన్ని అంతిమంగా క్రీస్తులోనే గుర్తిస్తాము.

ఆ పఠనం ఇలా చెబుతోంది: "జ్ఞానం తనకు తగినవారిని వెదుకుతూ తిరుగుతుంది; వారికి తనను తాను దయతో వెల్లడిస్తుంది."

ఎంత ఓదార్పునిచ్చే చిత్రం ఇది! మనమే దేవుణ్ణి వెదుకుతున్నవాళ్లు మాత్రమే కాదు; దేవుడే మనలను వెదుకుతున్నాడు. మనం తప్పిపోయామని అనిపించినా, క్రీస్తు ఇప్పటికే మన వైపు నడుచుకుంటూ వస్తున్నాడు.

ప్రత్యేకించి దుఃఖం, నష్టాల సమయాల్లో ఈ సత్యం ఎంతో ముఖ్యమైనది.

పవిత్ర పౌలు థెస్సలొనీకయులకు మొదటి లేఖను సంఘ చరిత్ర ప్రారంభ దశలోనే, సుమారు క్రీస్తుశకం 49వ సంవత్సరంలో రాశాడు. అంటే యేసు మరణించి పునరుత్థానం చెందిన పదిహేను నుండి ఇరవై సంవత్సరాల లోపే. మొదటి క్రైస్తవులు క్రీస్తు త్వరలోనే తిరిగి వస్తారని ఆశించారు. అయితే సంవత్సరాలు గడుస్తుండగా సంఘంలోని కొందరు విశ్వాసులు మరణించడం ప్రారంభమైంది. అప్పుడు వారి మనసుల్లో ఒక ఆందోళన కలిగింది:

"క్రీస్తు తిరిగి రాకముందే మరణించినవారికి ఏమవుతుంది? వారు దేవుని రాజ్యాన్ని కోల్పోతారా?"

పౌలు ఈ ప్రశ్నకు అపూర్వమైన సున్నితత్వంతో, గొప్ప నిరీక్షణతో సమాధానం ఇస్తాడు.

ఆయన ఇలా చెబుతున్నాడు: "నిరీక్షణలేని వారిలా మీరు దుఃఖించవద్దు."

ఈ మాటలను జాగ్రత్తగా గమనించండి. క్రైస్తవులు దుఃఖించకూడదని పౌలు చెప్పడం లేదు. క్రైస్తవులు కూడా కన్నీళ్లు కారుస్తారు. క్రైస్తవులు కూడా తమ ప్రియమైనవారి మరణంపై విలపిస్తారు. సమాధుల దగ్గర విరిగిన హృదయాలతో నిలబడతారు. లాజరును సమాధి చేసినప్పుడు యేసు స్వయంగా కన్నీళ్లు పెట్టాడు.

కానీ క్రైస్తవుల దుఃఖం భిన్నమైనది. ఎందుకంటే అది నిరీక్షణతో నిండియుంటుంది.

పౌలు చెప్పే నిరీక్షణ అస్పష్టమైన ఆశావాదం కాదు. అది యేసు పునరుత్థానంపై దృఢంగా ఆధారపడిన నిరీక్షణ.

శూన్యమైన ఆశకూ, నెరవేరుతున్న ఆశకూ మధ్య ఎంతో తేడా ఉంది.

ఒక బిడ్డ కోసం ఎంతో కాలంగా ఎదురుచూస్తున్న ఇద్దరు మహిళలను ఊహించండి. ఒకరు సంవత్సరాల తరబడి బిడ్డ కోసం ఆశపడుతున్నా గర్భం దాల్చలేకపోతున్నారు. మరొకరు ఇప్పటికే గర్భవతిగా ఉన్నారు. జర్మన్ భాషలో గర్భధారణను సూచించే ఒక అందమైన పదబంధం ఉంది: "మంచి నిరీక్షణలో ఉంది" అని అంటారు. ఇద్దరూ బిడ్డ కోసం ఆశిస్తున్నారు. కానీ ఒకరి ఆశకు ఇప్పటికే జీవం ఉన్న పునాది ఉంది.

క్రైస్తవ నిరీక్షణ కూడా అలాంటిదే.

క్రీస్తు మృతులలో నుండి లేచినందున మన నిరీక్షణ శూన్యమైనది కాదు. దానికి ఇప్పటికే దృఢమైన పునాది ఉంది. యేసు పునరుత్థానమే మరణానికి చివరి మాట లేదని ఇచ్చిన నిశ్చయమైన హామీ.

అందుకే పవిత్ర పౌలు ధైర్యంగా ప్రకటిస్తున్నాడు:
"యేసు మరణించి తిరిగి లేచాడని మనం
విశ్వసిస్తున్నాము. అలాగే యేసునందు
మరణించినవారిని కూడా దేవుడు ఆయనతో కూడ
తీసుకొని వస్తాడు."

దీని అర్థం ఏమిటంటే, మన నుండి విడిపోయిన
ప్రియమైనవారు ఏదో చీకటి శూన్యంలో
కనుమరుగైపోలేదు. వారి అంతిమ గమ్యం సమాధి కాదు.
వారి భవిష్యత్తు క్రీస్తుతో శాశ్వత ఐక్యం.

పవిత్ర గ్రంథంలోని అత్యంత ఓదార్పునిచ్చే
వాక్యాలలో ఒకదానితో పౌలు తన మాటలను
ముగిస్తున్నాడు:

"ఇలా మనము ఎల్లప్పుడూ ప్రభువుతో ఉంటాము."

అదే పరలోకం.

అది కేవలం ఒక స్థలం మాత్రమే కాదు; అది ఒక
సంబంధం.

ఇప్పుడే మనతో పాటు నడుస్తున్న ప్రభువుతో
శాశ్వతంగా ఉండడం.

మన జీవితాంతంలో మనం కలుసుకోబోయే పునరుత్థాన
ప్రభువు మనకు అపరిచితుడు కాదు. ఆయన ఇప్పటికే
ప్రతి రోజూ నిశ్శబ్దంగా మనతోనే ఉన్నాడు.

ఎమ్మావు మార్గంలో నడిచిన శిష్యుల మాదిరిగా
కొన్నిసార్లు మన దుఃఖం వల్ల ఆయనను
గుర్తించలేకపోతాము. అయినప్పటికీ క్రీస్తు మనతో పాటు
నడుస్తూనే ఉంటాడు.

ప్రార్థనలో మనం ఆయనను కలుస్తాము.

దివ్యబలిలో ఆయనను కలుస్తాము.

పవిత్ర గ్రంథంలో ఆయనను కలుస్తాము.

పేదవారిలో ఆయనను కలుస్తాము.

క్షమాపణ మరియు సమాధానపరచుకునే ప్రతి సందర్భంలో ఆయనను కలుస్తాము.

ఈ రోజు ప్రత్యుత్తర కీర్తన ఈ ఆత్మీయ దాహాన్ని ఎంతో అందంగా వ్యక్తపరుస్తుంది:

“దేవా, నీవే నా దేవుడవు; నేను నినే్న ఆశిస్తున్నాను. నా ఆత్మ నీ కొరకు దప్పిగొనుచున్నది.”

ఒక మహిళ తన మంచం పక్కన చిన్న శిలువను ఎప్పుడూ ఉంచుకునేది. తీవ్రమైన అనారోగ్యంతో బాధపడుతున్న రోజుల్లో ఆమెకు రాత్రివేళ నిద్ర పట్టేది కాదు. అప్పుడు ఆమె చేయగలిగింది ఒక్కటే—ఆ చీకటిలో ఆ శిలువవైపు చూడడం. చాలా సంవత్సరాల తరువాత ఆమె ఇలా చెప్పింది:

“నేను ఎల్లప్పుడూ ప్రార్థించలేకపోయాను. కానీ ఆయన అక్కడే ఉన్నాడని మాత్రం ఎప్పుడూ గుర్తుంచుకోగలిగాను.”

అదే మేల్కొని ఉండడం.

అదే విశ్వాసపు దీపాన్ని వెలిగించి ఉంచడం.

కాబట్టి ఈ రోజు యేసు ఇచ్చిన హెచ్చరిక మనలను భయపెట్టడానికి కాదు; మనలను మేల్కొలపడానికి.

అవివేకులైన కన్యలు చేసిన ఒకే ఒక్క విషాదకరమైన పొరపాటు ఏమిటంటే, ఇంకా చాలాసమయం ఉందని వారు అనుకున్నారు.

మనమూ ఎంత తరచుగా అలాగే అనుకుంటాము!

“తర్వాత క్షమిస్తాను.”

“తర్వాత ప్రార్థిస్తాను.”

“తర్వాత రాజీపడతాను.”

“తర్వాత దేవుని వైపు తిరిగి వస్తాను.”

కానీ సువార్త మనతో చెబుతున్నది:

ఇప్పుడే సిద్ధంగా జీవించండి.

మన హృదయాల్లో ఎవరిపట్లైనా చేదు భావం ఉంటే, ఇప్పుడు సమాధానపడే సమయం.

మన జీవితంలో పాపం ఉంటే, ఇప్పుడు దేవుని కరుణను కోరే సమయం.

ఎవరిపట్లైనా ప్రేమ చూపించవలసి ఉంటే, ఇప్పుడు ప్రేమను వ్యక్తపరచే సమయం.

క్రైస్తవ సిద్ధత అంటే భయాందోళన కాదు; ప్రతిరోజూ విశ్వాసపూర్వకంగా జీవించడం.

అంటే ఈ రోజే అలా జీవించడం—ఈ రాత్రే క్రీస్తు వచ్చినా, మనం నూనె కోసం పరుగులు తీయవలసిన అవసరం లేకుండా ఉండే విధంగా జీవించడం.

అయితే మన విశ్వాసపు దీపాన్ని వెలిగించి ఉంచే ఈ “నూనె” ఏమిటి?

అది ప్రార్థన.

అది విశ్వాసం.

అది ప్రేమ.

అది పట్టుదల.

అది ప్రతిరోజూ నిశ్శబ్దంగా దేవుణ్ణి ఎంచుకుంటూ జీవించడం.

అది మనలో సజీవంగా పనిచేస్తున్న పవిత్రాత్మ.

జ్ఞానవంతులైన కన్యల దగ్గర నూనె ఉండటానికి కారణం, వారు తమ అంతరంగ జీవితాన్ని పెంపొందించుకున్నారు.

నేటి ప్రపంచంలోని అత్యంత విచారకరమైన విషయాలలో ఒకటి ఏమిటంటే, అనేక మందికి అన్నీ

ఉన్నా అంతరంగ బలం లేదు. వారికి ధనం ఉంది, కానీ మనశ్శాంతి లేదు. వినోదం ఉంది, కానీ నిజమైన ఆనందం లేదు. అనేక పరిచయాలు ఉన్నాయి, కానీ దేవునితో సజీవమైన సాంగత్యం లేదు.

ఈ సువార్త మనలను అంతరంగ జీవితాన్ని మరింత లోతుగా పెంపొందించుకోవాలని ఆహ్వానిస్తుంది. దీర్ఘమైన జీవిత రాత్రులలో మన దీపాలు ఆరిపోకుండా ఉండేందుకు ఎల్లప్పుడూ క్రీస్తుతో ఐక్యంగా ఉండమని పిలుస్తుంది.

ఎందుకంటే జీవితంలో దీర్ఘమైన రాత్రులు తప్పకుండా వస్తాయి.

దుఃఖపు రాత్రులు వస్తాయి.

నిరాశల రాత్రులు వస్తాయి.

విశ్వాసం బలహీనపడే రాత్రులు వస్తాయి.

దేవుడు దూరంగా ఉన్నట్లుగా అనిపించే రాత్రులు కూడా వస్తాయి.

అయినా ఆ సమయాల్లో కూడా ప్రభువు తన విశ్వాసాన్ని ఎన్నడూ కోల్పోడు.

మొదటి పఠనం మనకు ధైర్యం ఇస్తోంది: "జ్ఞానం ఎన్నడూ మసకబారదు." మన వెలుగు కొన్నిసార్లు మసకబారవచ్చు; కానీ క్రీస్తు వెలుగు ఎన్నటికీ తగ్గదు.

క్రీస్తు శిష్యులైన మనం దీర్ఘకాలం విశ్వాసంలో నిలిచి ఉండే ప్రజలు కావాలని పిలువబడ్డాము. ఉత్సాహభరితమైన కొన్ని క్షణాలలో మాత్రమే కాదు; సంవత్సరాల తరబడి నిరీక్షణలో, బాధలలో, సాధారణ దైనందిన జీవితంలో, అనిశ్చిత పరిస్థితుల మధ్య కూడా విశ్వాసాన్ని సజీవంగా ఉంచాలని ప్రభువు మనలను పిలుస్తున్నాడు.

తన జీవితాంతానికి చేరుకున్న పవిత్ర పౌలు ధైర్యంగా ఇలా చెప్పగలిగాడు:

“మంచి పోరాటం పోరాడితిని; పరుగు పూర్తిచేసితిని; విశ్వాసాన్ని కాపాడుకొంటిని.”

ఒక రోజు మనమూ ఇదే మాటలను చెప్పగలిగే కృపను దేవుడు మనకు ప్రసాదించుగాక.

ఒక మిషనరీ పూజారి చెప్పిన సంఘటన ఇది.

ఒక దూరమైన గ్రామంలో ఒంటరిగా నివసిస్తున్న వృద్ధురాలిని ఆయన తరచూ సందర్శించేవాడు. ఆమె కంటి చూపు క్రమంగా తగ్గిపోతోంది. తన చిన్న ఇంటి నుండి బయటకు రావడం కూడా చాలా అరుదుగా జరిగేది. అయినప్పటికీ ప్రతి సాయంత్రం ఆమె పవిత్ర హృదయ యేసు విగ్రహం ముందు ఒక కొవ్వొత్తిని వెలిగించేది.

ఒక రోజు ఆ పూజారి ఆమెను అడిగాడు:

“అమ్మా, ఇప్పుడు ఆ కొవ్వొత్తి వెలుగును కూడా మీరు సరిగా చూడలేరు. అయినా ప్రతిరోజూ ఎందుకు వెలిగిస్తున్నారు?”

ఆ వృద్ధురాలు చిరునవ్వుతో ఇలా జవాబిచ్చింది:

“ప్రభువు నా దగ్గరగా వచ్చినప్పుడు, నేను ఆయన కోసం ఎదురు చూస్తున్నానని ఆయనకు తెలిసి ఉండాలి కదా.”

అదే నేటి సువార్త చెప్పే జ్ఞానం.

ప్రతి రోజూ వెలుగుతున్న దీపంతో జీవించడం.

ఆలస్యం జరిగినా విశ్వాసంగా నిలిచి ఉండడం.

చీకటి మధ్యలో కూడా నిరీక్షణను సజీవంగా ఉంచడం.

వరుడు తప్పకుండా వస్తాడనే నమ్మకంతో జీవించడం.

ఆయన వచ్చినప్పుడు మన హృదయాలు మేల్కొని ఉండుగాక; మన దీపాలు వెలుగుతూ ఉండుగాక; మన జీవితాలు విశ్వాసం మరియు ప్రేమ అనే నూనెతో నిండి

ఉండుగాక. అప్పుడు మనం ఆయనతో కలిసి ఆ శాశ్వత
వివాహ విందులో ప్రవేశించి, ఎల్లప్పుడూ ప్రభువుతో
కలిసి జీవించే భాగ్యాన్ని పొందుదము గాక.

ఆమెన్.